

току що бѣха пристигнали отъ топлитѣ страни. Тревата се бѣше раззеленила, и полето приличаше на голѣмо, спокойно зелено море. Пжпкитѣ на дърветата се бѣха разпукнали, и крехкитѣ листенца леко се поклащаха отъ тихия пролѣтенѣ вѣтрецѣ. Небето бѣше по-синьо и по-приятно отъ всѣкога. Слѣнцето грѣеше по-силно, и лжчитѣ му ни милваха по-гальовно.

Бѣхме изминали дѣлгѣ пжтѣ. Раницитѣ ни бѣха натегнали толкова много, че ако имаше още единѣ часѣ пжтѣ, едва ли бихме могли да вървимѣ. Но когато градѣтѣ се изпрѣчи отпреде ни, всичко ни мина. Крачкитѣ ни станаха по-бодри. Сърдцата ни забиха силно, сякашѣ ще изхвъркнатѣ.

Отначало градѣтѣ ни се видѣ пустѣ и празенѣ. Замириса ни на пушекѣ и на пепелѣ. Английскитѣ самолети бѣха пустнали много бомби тукѣ и бѣха съсипали десетки кжщи. Сега тѣзи кжщи горѣха, и облаци отъ димѣ се вдигаха нагоре къмѣ небето.

Току що влѣзохме въ града, и много хора ни чакаха предѣ една голѣма сграда. Мжже, жени и деца бѣха дошли да ни посрещнатѣ. Тѣ хвърляха цвѣтя, махаха съ ржце. Усмихваха ни се. Викаха. Викахме и ние. Гласоветѣ ни се сливаха, и улицитѣ се изпълниха съ мощното бѣлгарско „ура“. Нашитѣ сърдца се разтвориша и изѣ гърлата ни загърмѣха хубавитѣ бойни маршове.

Вѣ първитѣ дни и ние и щипяни мѣлчяхме, по-малко приказвахме. Страхуваха се щипяни, не смѣеха да се отпустнатѣ веднага предѣ насѣ. Сърбитѣ ги бѣха мжчили много. Който кажелѣ, че е бѣлгаринѣ, или продълмвалѣ за нѣщо бѣлгарско, наказвали го най-жестоко.

Но днитѣ минаваха. Взахме да се опознаваме едни други. И въ кжсо време станахме близки.

Азѣ се сприятелихѣ съ много юноши, които посетне всѣки день ме търсѣха. Ходѣхме си заедно на разходка. Азѣ имѣ раздавахѣ книжки и вестничета. Тѣ